

הנפט הבלונדיני

גולד (הוד, תל-אביב, אנגליה) — רוג'ר מור, עם הילת המלאך ובונד מעל לראשו, יורד למעמקי האדמה לחפש זהב ולגבור על נבלים, בסרט-הרפתקאות החדש המתרחש כולו בדרום-אפריקה. העלילה מבוססת על מעשה-התרמית, שצריך להיות קשור בשוק-המינרות הבינלאומי. מצד אחד, אוסף ספרסים המתכננים לקצץ באופן דראסטי את אספקת הזהב, ובכך להעלות את מחירו השמימי. מצד אחר, בעל מיכרה-זהב, ומנהל-העבודה הנמרץ שלו, המתכננים להמשיך לספק את המיצר היקר בקביעות. מאן משתמע שהם נלחמים למען שמירת הערכים הקיימים של העולם הנוכחי. את הרומן טיקה מספקת נכדתו של בעל המיכרה, הנשואה לאחד הנבלים הראשיים, אבל מתאהבת, כמובן, במנהל-העבודה היפהפה (מור).

יורק ומור: מחולות והרפתקות

כזו בתוך מיכרה מתמוטט ומתאר ניסיונות-הצלחה. כאן מתגלה כישרונו של הבמאי פיטר האנט (בשירות הוד מלכותה) בעריכת דינאמית (הוא היה פעם עורך-סרטים) — אותו כישרון הבוגד בו בשלבים המוקדמים יותר של הסרט, כאשר הוא קופץ כמטורף ממקום אחד לשני, תוך ניסיון לתאר בצורה זו דברים המתרחשים באופן סימולטני בכמה מקומות נסייחד.

זה בוודאי אינו סרט גדול, אבל חסידיו של מור, ואלה המחפשים הרפתקאות קצת יותר נועזות ומרהיבות מאלו שבטלוויזיה, לא יתאכזבו.

קצת קשה להתייחס לכל העניין ברצינות, מה-עוד — הסיפור מתרחש בדרום-אפריקה, והיחסים בין לבנים לכוֹרִים אינם חורגים הרבה ממיסגרת של סרט-היירות עם ילדים המקפצים במחולות עממיים. יש כאן אפילו כושי אחד, שוודאי יכונה עליידי בני גיזעו ה"דוד תום", חסר חיון כדי להציל את הגיבור. החלק הראשון של הסרט הוא אפילו כבד במיקצת, על הדינאמיות שלו של הייס-בצמרת נוסח יוהנסבורג, ועם פרטים על דמותו של הנבל הראשי הנראה מנוחף בשיגעונו לנקיון ובשינאתו לסיגרים (גחוך שוודאי נשא חן בעיני המפיק מייקל קלינגר, שהוא חסיד גדול של סיגרי הוואנה למיניהם).

החלק השני מרתק הרבה יותר, משום שהוא מרוכז

וינה הגונחת

מעגל האהבה (בניהודה, תל-אביב, אוסטריה-צרפת) — רא' שית, נא לשכוח שארתור שניצלר כתב אי-פעם את חמעגל, שעליו מבוסס, כביכול, סרט זה. אם הסופר האוסטרי-יהודי של תחילת המאה רצה להריאות את כל האנשים מנוולים וכל הנשים מופקרות, הרי אוטו שנק, במאי התיאטרון והאופרה שבנים את הגילול הקולנועי השלישי של הסיפור על בדי-הקולנוע נטל על עצמו, כמשימה ראשונית, להראות שכל הגברים חזירים, כל הנשים זנוות, וכל המין האנושי — בהמות. כדי ליצור אפקט מרשים זה, הוא מראה סידרה של יחסים בין בני-אדם, שההבדל היחיד בינם לבין חיות, הוא עצם העובדה שעליהם להסיר שיכבות של סמרטוטים מכל הצבעים ומכל המינים, עד שהם מגיעים לידי הזדווגות. אלא שאפילו מלאכת ההתפשטות נעשית בגסות של גורילות שאילוף לא עלה יפה ומלווה בניחות וחירורים קולניים שאינם נופלים במאומה מן הקולות שפולטים חזיר-בר מיוחמים.

רום וברגר: חיות השדה

ברגר, מריה שניידר, הלמוט ברגר וסידיני רום, נראה המוש וסהרורי באותה מידה עצמה. ואם ניתן להסיק מסקנה כלשהי מן הסרט, מלבד זאת שאין מותר האדם משאר חיות השדה, הרי זו העובדה שהגברים בווינה של 1900 ניצלו את הנשים, אם כי קשה לומר שהן נראות סובלות במיוחד. כל הסבל, שמור לצופה.

אילו לפחות היה גיוון כלשהו בין הזדווגות אחת לשנייה, אפשר היה לפחות להתייחס לסרט כאל מדריך שימושי לתנחות של תחילת המאה. אלא שהפוזת היא תמיד אותה פוזה, הדיאלוגים העלובים שמקדימים אותה והבאים אחריה חוזרים על עצמם בהדגויות משעממת. כל צוות השחקנים הגדול, המונה בין השאר את סטנה

כל-כך מחדש, אבל מאוד אסתטי ומסוגנן אל ילדותו, ואל איטליה בימי הפאשיסטים, כפי שהן נראות לו היום, בעיני פייטן המצלמה.

חיפה

*** הדיקטטור הגרודי (אורלי, אורלי) — צ'ארלי צ'אפלין ספיר טו האנטי-נאצי המפורסם, הנראה היום, אולי, תמים. מאחר שנעשה לפני מלחמת העולם, יחד עם זאת, כמה קטעים בר תוכו נושאים חותם גאוניות שלא היתה דומה לה בקולנוע.

ירושלים

*** ירח שני ניר (ארמון, ארצות-הברית) — פיטר בוגדאנוביץ' מנצל את כל החן הטבעי של טאטום או'ניל הקטנה, כדי לסחוט דמעות ותיוכים בסרט נוסטאלגי גי המתבונן בערגה אל ימי המשבר הכלי-כלי במריקה — ימים שבעצם אין שום סיבה להתגעגע אליהם.

ז'אנלואי טריניטיאני וז'אן-פייר קאסל.

*** מרגלים (אורלי, אנגליה) — שני רותי-ביון שלומיאליים רודפים אחרי שני סוכנים מבולבלים, ולחקת אנארכיסטים צעירים משתוללת ברקע. פארודיה לא חכמה במיוחד, אבל הנגית מחשתתפות דוגלד סאתרלנד ואליוט גולד בתפקידים הראשיים.

*** הזקנה הגדולה (אורדו, צרפת) — סאטירה פרועה על חברת השפע הזולת ומשגלת את עצמה עד מוות. הבמאי מרקו פריי מגעיל ומזעזע כחוויה, ורביעיית השחקנים שלו (פיקולי, מאסטרויאני, טינאצי ונוארה) מסייעת היטב במלאכה.

*** זיכרונות (ירושלים, איטליה) — פליני מעיף מבט נוסטאלגי נוסף, לא

המציאות. כאשר מלחמה המציאות, היא מתאימה את עצמה לתנאים החדשים. המלך חוסיין הוא אחד מעמודי-התווך של המערך האמריקאי במרחב. אבל גם "סין הלאומנית" היתה עמוד-תווך כזה במזרח-הרחוק. אמריקה תמכה ביומרתו של צ'יאנג קיישק "לחזור אל יבשת סין" — עד לרגע שבו נוצרה האפשרות של הסדר ושינגטון-סקין. באותו רגע עצמו זרקה ארצות-הברית את יומרות "סין הלאומנית" כמו לימון סחוט. היא ממשיכה לתמוך בממשלת טייואן — אבל רק כממשלתו של אי מבודד, מחוץ ל-תמונה הסינית, מחוץ למישפת העמים. האיש האחרון למדיניות זו הוא הנרי קיסינג'ר.

לפי אותו הגיון, תוספת ארצות-הברית לתמוך בירדן נגד אש"ף — עד אשר תסתדר ואשינגטון עם אש"ף. לאחר מכן תתמוך אש"ף ריקה בירדן — אבל רק כמדינה החולשת על עבריה-ירדן מיותרת. ברגע זה, חוסר-ההכרה באש"ף מצד ארצות-הברית, אינו אלא טכסיס זמני. המצב מחייב הסדר אמריקה-אש"ף. אמריקה מעוניינת בכך. אש"ף מעוניין בכך. אין שמיץ של ספק שהסדר זה יקום.

כבר לפני ארבע שנים, כאשר שוחחתי עם עוזריו הראשיים של קיסינג'ר על הצורך להתמודד עם תבעיה הפלסטינית, הפתעתי למצוא אצלם ידע מדויק על הנעשה באש"ף, והירוריים מהיקי-לכת לקראת שבו יהיה צורך להסתדר עימו. תהליך זה נמשך כל העת. הרמזים של הנשיא פורד אינם פליטות-פה, ודבריה-ההרעשה של קיסינג'ר אינם אלא כדורי-אספירין. דיבורי ממשלת ישראל על כי "לעולם לא נגהל משא-ומתן עם המחבלים" משמר שים ברגע זה מסרה אמריקאית. מכיוון שרק אמריקה יכולה לכפות על ממשלת ישראל גישה הפוכה, יש לאמריקה מה למכור לאש"ף. כאשר תצויה העסקה, ואמריקה תגבה את הקומיסיון, תשתנה העמדה האמריקאית כלפי ישראל, בנושא זה, בצורה קיצונית.

יש מה למכור!

אלו הכריזה ממשלת ישראל על נכונותה לנהל משא-ומתן עם אש"ף, כתנאי שהמשא-ומתן יתנהל על בסיס ההכרה בקיום מדינת ישראל והחתימה לדו-קיום בשלום, מה היה קורה? שאדה פשוטה ומכרעת: האם יש לנו מה למכור לאש"ף? התשובה היא: כן, הרבה מאד. קודם כל: אש"ף אינו מעוניין במל"ח. מה, מכל תגורמים הערביים, זהו הגורם המעוניין בחידוש המילהמה פחות מכולם. כי במילהמה, אין לאש"ף מה לומר. אין לו צבא. במרכז האירועים יעמדו אז הכבאות הסדירים, ובעלי הצבאות ישתתפו במהלכים המדיניים. אפילו חוסיין, שיש לו צבא יעיל, ימלא את תפקידו על חבמה. לכן כדאי לאש"ף לעשות על המסלול המדיני, ולהתקדם בו.

שנית: אש"ף זקוק ללגיטימציה. כמו כל מנהיגות לאומית בשלב זה, מייחס אש"ף חשיבות עצומה להכרה דה-פאקטו בו, ועל אחת כמה וכמה להכרה דה-יורה. הכרה זו שווה, בעיניו, מחיר יקר. רק ישראל יכולה להעניק גיטימיות מלאה. זה שווה הרבה. שלישי: במאבק הפנימי, העומד ל-התפתח במחנה הסידאיקו, והעלול לגלוש למלחמת-אזרחים רחבת-מדים, יהיה זה שוב לעראפאת ולאש"ף להוכיח שיש בידם סיתרון מעשי ובר-ביצוע.

רק ישראל יכולה לספק את החוכמה הזאת. גם זה שווה הרבה. אך בעיקר: השטח, שעליו צריכה לקום המדינה הפלסטינית, נמצא בידי ישראל. רק ישראל יכולה לאפשר לפלסטינים ל-הקים בו את מדינתם בדרך שלום. לישאל יש מה להציע. הקצפים שבידיה רחוקים מהיות "סרי ערף. גם עכשיו יש הזדמנות. אבל כדי לשחק בקלפים אלה, דרושה מנהיגות. לא חבורה של עסקני-מפלגות בעלי רמה אינטלקטואלית בינונית ופחות. לא קבוצה של אפסיים הדבקים בכל כוחם במלצות שפשטו את הרגל. אולי דרושים לנו ראפופטינים יהודיים, שייגיעו לפחות לרמה של נציגי אש"ף.

הולנוע

תדרין

תל-אביב

*** מישחקי בילוש (פאר, ארצות-הברית) — תרגיל מבריק בהסרטה מחזה-מתח לשניים, עם מלאכת-למיו מעולה של ג'ז מנקיביץ' ונוכחות מר-שימה של לורנס אוליבייה ומייקל קיין.

*** יחסים בצמרת (סטודיו, צרפת) — עצות שטניות מובילות שקיד-בנק ביישן אל מקום בצמרת. דרך מיגוון עצום של מיתוס, בסאטירה שנונה, בדרך-כלל, על מוסר, פוליטיקה והגינות בחברה ה-צרפתית המודרנית. עם רומי שניידר,